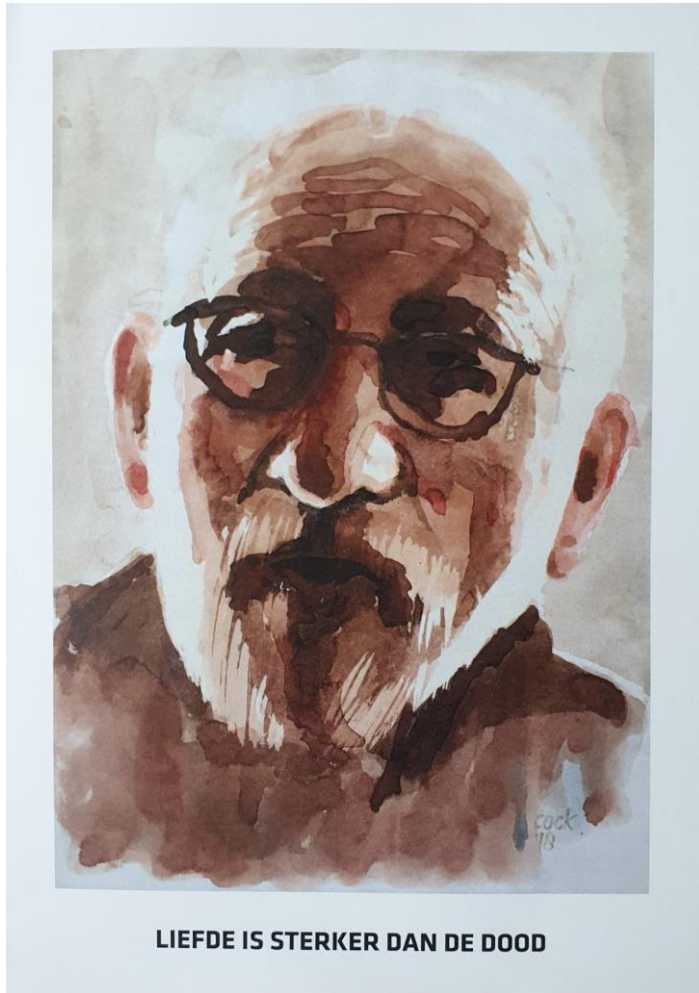

Zomerviering zondag 30 augustus 2020

Voorganger: Ingrid van Beuzekom

Een goed verhaal

Welkom bij deze zomerviering. Een andere viering dan ik in eerste instantie mee was begonnen. Een viering met het verhaal van Servaas Bellemakers. Servaas die in de late avond van zaterdag 22 augustus is overleden.

In zijn gedachtenis heb ik deze viering gemaakt, omdat we, vanwege alle beperkingen rondom corona niet samen afscheid van hem hebben kunnen nemen. Nu dan toch een beetje samen, ieder op haar/zijn eigen tijd.

Velen van ons kennen Servaas, wellicht al uit de tijd dat hij pastor was in Maranatha, van 1990 tot na zijn hersenbloeding in 1997. Toen moest hij

stoppen met zijn werk omdat het niet meer ging...de woorden kwamen niet meer over zijn lippen zoals voorheen.

Jarenlang zong hij, op zijn eigen wijze, nog mee in het koor. Zijn geliefde liederen van Huub Oosterhuis, van hemzelf en vele anderen.

Het zingen dat langzamerhand hummen werd omdat de woorden er niet meer waren, maar de muziek bleef...

Lied: [De zon is al op](#) tekst en muziek Servaas Bellemakers

*De zon is al op
de aarde trekt haar mooiste kleuren aan
De bomen hebben zich uitgerekt,
de nacht is afgedaan
Een merel oefent zijn groet,
een vrolijk liedje: 'Het is goed'.
Wij zijn door licht van licht gewekt,
de dag is opgestaan.*

*De mensen doorkruisen stad en land
op zoek naar nat en droog.
Ze zijn in het daglicht aangeland
met dromen in hun hoofd.
Hoor hen, ze zingen een lied
van brood en rozen, wat al niet.
Ze lopen naar de overkant,
goed land is hen beloofd*

*Ontwaakt in het licht, op weg gegaan
zijn wij van groot tot klein
Wij reiken elkaar verhalen aan
en delen brood en wijn
Een nieuw lied klinkt overal,
weet jij waarvan het zingen zal?
Wij zullen leven, opgestaan,
en vrede, vrede zijn.*

Lezing: Hooglied 4

Je bent zo mooi, vriendin van mij, je bent zo mooi! Je ogen zijn duiven, door je sluier heen. Je haar golft als een kudde geiten die afdaald van Gileads bergen. Le tanden zijn als witte schapen: klaar voor de scheerder komen ze twee aan twee uit het water, er ontbreekt er niet een. Als een koord van karmozijn zijn je lippen, je mond is betoverend. Als het rood van een granaatappelf onkelt je lach, door je sluier heen. Je hals is als de toren van David, die in ringen is gebouwd, die met schilden is behangen, met wel duizend schilden van helden. Je borsten zijn als kalfjes, als de tweeling van een gazelle, die tussen de lelies weidt. Nu de dag weer ademt en het duister vlucht, ga ik naar de mirreberg, ga ik naar de wierookheuvel. Vriendin, aan jou is alles mooi, niets ontsiert je schoonheid.

Mijn bruid, ga met me mee, kom mee, weg van de Libanon. Daal af van de top van de Amana, de top van de Senir, de Hermon. Weg van de bergen waar leeuwen huizen, weg van de holen waar panters schuilen. Zusje, bruid van mij, je brengt me in vervoering, je brengt me in verrukking met maar één blik van je ogen, met één flonker van je ketting. Zusje, bruid van mij hoe heerlijk is jouw liefde, hoeveel zoeter nog dan wijn. Hoeveel zoeter is je geur dan alle balsems die er zijn. Mijn bruid, je lippen druipen van honing, melk en honing proef ik onder je tong, je kleed geurt naar de Libanon. Zusje, bruid, een besloten hof ben jij, een gesloten tuin, een verzegelde bron. Aan jou ontspruit een boomgaard vol granaatappels, met een overvloed aan vruchten, hennabloemen, nardusplanten, nardus en saffraan, kalmoes en kaneel, wierookbomen, allerlei soorten, mirre, aloë, balsems, allerfijnst. Je bent een bron omringd door tuinen, een put met helder water, een bergbeek van de Libanon.

Lied: Woorden

tekst Arthur van Tongeren (voor Servaas) melodie Arjan van Baest

*Woorden gezocht en gevonden in verhalen van toekomst,
van heden en toen*

Geven mij vleugels, bieden uitzicht, doen helpen het visioen.

*Woorden die spreken van hopen en vrezen,
vallen en opstaan, een nieuw begin*

Oeroude woorden, ergens gelezen: 'Ik zal met jou zijn'.

Dwars tegen nacht en duisternis in

Woorden gezocht ongevonden in verloren momenten van stilte en pijn.

Maar in het suizen van de stilte, weet ik jou die nabij wil zijn.

Het verhaal van Huub Bellemakers (zijn lieve, zorgzame oudere broer)

Over Servaas, die niet meer bij ons, maar voor altijd in mijn meest dierbare gedachten is.

Zoekende naar de kern van Servaas komen vele gedachten op. Niemand had een hekel aan Servaas, iedereen vond hem aardig. Niet zozeer omdat hij een allemansvriend was, maar omdat hij niks vroeg en dus alles kreeg. Het tegengestelde van kinderen die vragen en worden overgeslagen. zo was hij vanwege zijn onhandigheid vrijgesteld van huishoudelijke taken die- vanzelfsprekend in het grote gezin waarin hij opgroeide- aan iedereen waren toebedeeld. Niemand protesteerde, die vrijheid werd hem gegund.

Zorgvuldig heeft hij zijn weg gezocht, zijn plan getrokken: priester worden en als missionaris uitgezonden worden. Daarvoor leken hem de paters van de Societas Verbi Divini (SVD) het meest geschikt. Zo belandde hij op het kleinseminarie, om daar met het gymnasium te beginnen aan de voorbereiding op het priesterschap.

Daar begon ook zijn zoektocht. Naar de waarheid, de zin van het leven, de liefde. Hij liet zich graag inspireren door de bijbel. Toen hij Neeltje leerde kennen zag hij in het Hooglied de kans om zijn roeping aan persoonlijk gelukt te verbinden. Dat was Servaas ten voeten uit: iemand die verbond. Door ons deelgenoot te maken van wat hij vond hielp hij velen, waaronder zijn drie kinderen, de weg te vinden in het leven. Zijn creativiteit en zijn menselijkheid zijn terug te vinden en blijven bewaard in zijn teksten, zijn liederen, zijn schilderijen. Er zijn twee boeken van zijn hand verschenen met de veelzeggende titels: 'Doorlopend' en 'Met horten en stoten'.

Hij was in alle opzichten gericht op wat zich in de wereld afspeelde, maar was zich bewust van zijn wortels. Hij was een zoon van de Peel, trots op zijn afkomst, telg uit een geslacht van Peel pioniers

De laatset vijftientig jaar heeft het geluk hem keer op keer in de steek gelaten. Het boek Job was een van zijn favoriete bijbelverhalen. Zoals Job wist hij telkens weer te vermijden om te blijven steken in klagen, maar om met

steeds meer beperkingen, het leven te vieren. Telkens vond hij weer de moed en de energie om op te krabbelen na weer een valpartij. Nu heeft zijn eeuwige optimisme hem in de steek gelaten en is een nieuwe levensfase aangebroken. Hij heeft er vrede mee.

Lied Doorlopend tekst Servaas Bellemakers en muziek Arjan van Baest

*Verhalen ik hoorde honderden woorden en dronk de toekomst in
Zou ik ze vergeten, nooit zou ik weten een nieuw begin*

*Woorden die de angst bezworen riepen mij en ik stond rechtop, ademde fier
en vrij*

*Om te zaaien en te baren levenslang om te gaan en vrucht te dragen niet
meer bang*

*Wegwijs-woorden: struikel-woorden onder het gaan tot ik vond de minne, tot ik
kon verstaan.*

*Vrede spelen, liefde leren, kleurig licht om te winnen, te ontginnen, land in
zicht*

*Uit de diepte, uit den vreemde opgehaald; uit de doden oude woorden vrij
vertaald*

*Om te leven door te geven aan te gaan, om te doen, te talen naar een nieuw
bestaan.*

Verhaaltje

In de afgelopen maanden kregen wij met regelmaat een kaartje/brief van Thea. Heel lief en fijn om zo in contact te blijven. Verhalen van Toon Tellegen die haar en mij raken. Eén er van wil ik hier delen, omdat het recht uit mijn hart komt en bovendien op dit moment in deze viering heel passend is.

Het vertrek van de mier

Op een ochtend klopte de mier al vroeg op de deur van de eekhoorn.
'Gezellig,' zei de eekhoorn.

'Maar daar kom ik niet voor,' zei de mier.

'Maar je hebt toch wel zin in wat stroop?'

‘Nou ja ... een klein beetje dan.’

Met zijn mond vol stroop vertelde de mier waarvoor hij gekomen was.

‘We moesten elkaar een tijdje niet zien,’ zei hij.

‘Waarom niet?’ vroeg de eekhoorn verbaasd.

Hij vond het juist heel gezellig als de mier zo maar langs kwam. Hij had zijn mond vol pap en keek de mier met grote ogen aan.

‘Om erachter te komen of we elkaar zullen missen,’ zei de mier. ‘Missen?’

‘Missen. Je weet toch wel wat dat is?’

‘Nee,’ zei de eekhoorn.

‘Missen is iets wat je voelt als iets er niet is.’

‘Wat voel je dan?’

‘Ja, daar gaat het nou om.’

‘Dan zullen we elkaar dus missen,’ zei de eekhoorn verdrietig. ‘Nee,’ zei de mier, ‘want we kunnen elkaar ook vergeten.’ ‘Vergeten! Jou?!’ riep de eekhoorn .

‘Nou,’ zei de mier. ‘Schreeuw maar niet zo hard.’ De eekhoorn legde zijn hoofd in zijn handen.

‘Ik zal jou nooit vergeten,’ zei hij zacht.

‘Nou ja,’ zei de mier. ‘ Dan moeten we nog maar afwachten. Dag!’

En heel plotseling stapte hij de deur uit en liet zich langs de stam van de beuk naar beneden zakken.

De eekhoorn begon hem onmiddellijk te missen.

‘Mier,’ riep hij ‘ik mis je!’ Zijn stem kaatste heen en weer tussen de bomen.

‘Dat kan nu nog niet!’ zei de mier. ‘Ik ben nog niet eens weg!’

‘Maar toch is het zo!’ riep de eekhoorn.

‘Wacht nou toch even,’ klonk de stem van de mier nog uit de verte.

De eekhoorn zuchtte en besloot te wachten. Maar hij miste de mier steeds heviger.

Soms dacht hij even aan beukennotenmoes, of aan de verjaardag van de tor, die avond , maar dan miste hij de mier weer.

’s Middags hield hij het niet langer uit en ging hij naar buiten.

Maar hij had nog geen 3 stappen gedaan of hij kwam de mier tegen moe, bezweet, maar tevreden.

‘Het klopt,’ zei de mier. ‘Ik mis jou ook. En ik ben je niet vergeten.’

‘Zie je wel,’ zei de eekhoorn.

‘Ja,’ zei de mier.

En met hun armen om elkaars schouders liepen zij naar de rivier om naar het

glinsteren van de golven te gaan kijken.

Lied Lied van het volk

Lied van het volk

Een volk op weg gezet om vrede tegemoet te gaan:
de toekomst die is aangezegd moet doorverteld, verstaan, gedaan.
Zijn wij dat volk gewekt om op te staan? Wij gaan!

Wie gaat voorop, wil herder zijn, speurend naar water, plekken groen?
De wolven huilen in het bos - wie vindt een weg om recht te doen?
Wie vrede zoekt, moet vechten in de loden schoenen van de angst.
Maar kreupel en verminkt geraakt weten wij: toekomst duurt het langst.

Wie kent de armen langs de weg: gepakt, gebruikt, weer weggegooid?
Ziet iemand nog de blindeman, de stomme en de mankepoot?
Zien zij elkaar? Zij staan al op, helpen elkaar weer op de been.
Wij reisgenoten in de stoet horen van hen waarom, waarheen.

De koningen van man en macht zijn van hun schone schijn ontdaan,
nemen het voor de zwakken op, lopen aandachtig achteraan.
Zij hebben het woord gehoord "wie groot wil zijn moet dienaar zijn",
en elkaar dragend weten wij: dat woord zal ons ten leven zijn.

Wat wordt gezongen onderweg? Een levenslied tegen de dood:
"Hij heeft de groten neergehaald en kleine mensen maakt Hij groot".
Maar wie zijn wij? Wij gaan op pad, zingen elkaar de toekomst in.
Wij struikelen en staan weer op: iedere dag een nieuw begin.

Servants Bellemakers

Slot

We bidden dat de Ene Servaas mag opnemen in zijn rijk, dat de mensen die Servaas missen getroost mogen worden door haar en door de mensen om hen heen.

We bidden dat wij Servaas mogen blijven beleven in zijn teksten en muziek..
We bidden om zegen.

De zegen van de Ene, dat zij bij ons mag zijn alle dagen van ons leven.
amen

Muziek

Luister en geniet tot slot van ['Air' van Johan Sebastiaan Bach](#), die volgens mij, niet mag ontbreken in een viering rond Servaas.

We houden onze collecte ook tijdens de zomervieringen via deze manier.
Je mag een bedrag storten op onze rekening NL22TRIO0784796378 tnv
Stichting Ekklesia Tilburg onder vermelding van;

Reguliere collecte: Ekklesia Tilburg

Je kunt je gift ook overmaken middels het scannen van de QRcode in de
GIVT-app. Wellicht gemakkelijk voor jou en zeker voor de penningmeester.

